

*De moed om te doden
(Ingrid De Vos,
Dries Wieme)*

Raad van Advies. En met Jezüet bedoel ik geen lid van de orde der Jezüeten, maar de andere betekenis van dat woord. Ik vroeg mij af wat er kon gebeuren. Hoe ik, die aan een loontop sta, dat loon zou kunnen handhaven. Dat is niet gemakkelijk. Want wie kan dat loon betalen? De theaters staan wel te dringen om je te laten spelen. Maar om dat toploon te betalen, dat is wat anders. Zij kunnen de appreciatie die ze voor een acteur hebben, meestal niet in geldwaarde omzetten. Want dat is toch de trend: zet de hoge lonen aan de deur en pak een kleintje binnen. Dat heet besparingspolitiek! Zo dacht ik, laat ik eens uitkijken of ik geen loon kan krijgen tot mijn zestigste. Dan kan ik misschien met brugpensioen gaan en dan nog gratis wat spelen waar het me bevalt. Of aan de franstalige kant wat bijverdienen. Haha! Neen, het is niet eenvoudig, het zijn problemen waarmee de Raad van Advies zich niet bezig houdt. De menselijke problemen zijn daar herleid tot rechtstreeks of onrechtstreeks eigenbelang. En tot schoolmeesterrapporten waarmee gerechtvaardigd moet worden. Ik heb nochtans én de raad én de minister attent gemaakt op mijn individueel probleem. Gevraagd of ik zo nodig moest worden gestraft,

of hun advies ook een negatieve beoordeling van mijn persoon en mijn vakmanschap inhield. Ik heb dat concreet gevraagd. Van de minister, je weet wel, Poma, kreeg ik zelfs antwoord. Ik schreef hem of het niet mogelijk was dat de subsidie die nu via het Brialmonttheater aan mij besteed werd, aan een ander gezelschap zou worden toegekend. Een gezelschap dat mij zou willen en beantwoordde aan mijn keuze. Poma zei dat dat niet kon. En toch, het loon dat ik nu verwerf bij Malpertuis of Arca, komt toch van datzelfde theaterbudget. Misschien dacht de raad en de minister dat ik naar een gezelschap zou gaan dat ze niet welgevallig was. Want uiteraard zijn er gezelschappen die bepaalde acteurs met toploon willen, maar die dat niet kunnen betalen. Nu ben je afhankelijk van diegene die je wil, en je kan betalen. Waar je als individu zelf iets voor voelt, dat telt niet mee. Dat zal wel iets met de vrijheid van het individu te maken hebben... zoiets van "vrijheid en vooruitgang" en dan "omdat mensen belangrijk zijn". Maar genoeg gelachen. Ik heb geen zin zomaar om het even waar en om het even wat te gaan spelen. Ik krijg wel vragen hoor, laatst nog van de KNS. Telefoon. *Och Dries, na zoeken we a al gans den tijd. Waar*

zitte gij na toch. Wacht, den Paul Celis moet u hebben. Klik. Allo, Dries, zijde gij vrij in december, 't is voor de vogelenmarkt? Neen? Allez, ne volgende keer dan. Zo engageert de KNS. Zo gaat dat in het theater. Je wordt niet gevraagd om samen te werken. Je wordt gevraagd om uit te voeren wat hogerhand voor je heeft beslist. En dat houdt het decreet in leven. Want dat decreet behandelt niets, ook niet het sociale aspect. Het decreet doet niets voor de "professie" van het theater. En een ander decreet zal er ook niets voor doen. Ik geloof niet in decreten. Alleen, zoals Gerard Mortier, in de fundamentele waarheid. En die is dan nog altijd relatief. Dus voortdurend veranderbaar. Hoe ga je dan iets vastleggen? Maar ja, dat is mijn probleem."

**Marianne Van Kerkhoven
Pol Arias**

Onder het interview in Etcetera 13 met Karst Woudstra, ontbraken de namen van de interviewers, nl. Jo Nachtergaele en An-Marie Lambrechts. Waarvoor excuses.